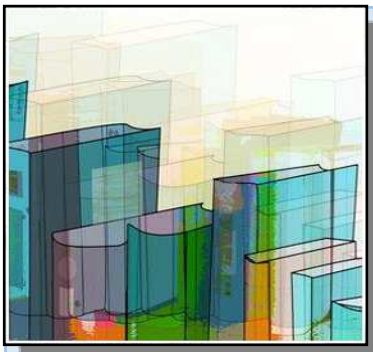
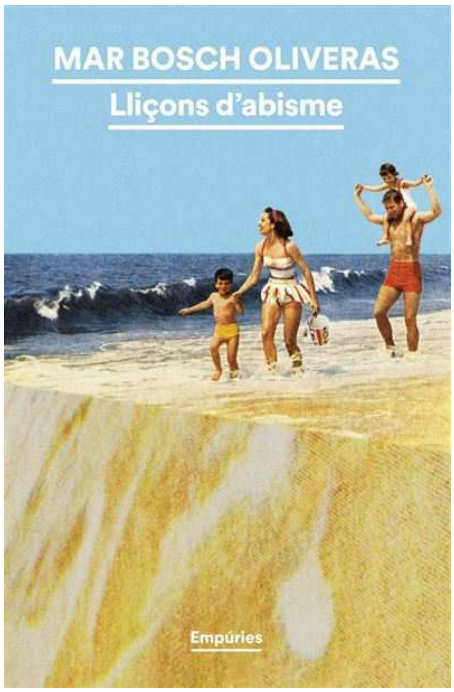

Club de lectura d'adults

Mar Bosch Oliveras

Lliçons d'abisme

Dilluns, 30 de novembre a les 18.30 h.

Col·labora el Servei de Biblioteques
de la Diputació de Girona.

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT FIGUERES · Ajuntament de Figueres · Figueres Cultura · Diputació de Girona Biblioteques · Biblioteques Públiques de Catalunya

Autora:

Mar Bosch (Girona, 1981)

És una autora gironina llicenciada en filosofia i especialitzada en periodisme cultural per la Universitat de Girona.

Actualment treballa per l'Aula d'Escriptura Vicenç Pagès Jordà com a cap d'estudis i professora i ho compagina amb les col·laboracions a premsa i dinamització lectora.

La seva primera novel·la, *Bedlam. Darrere les hores càlides* (Empúries), li va valdre el XXXII Premi Just M. Casero. Després ha publicat *Les generacions espontànies* (Premi Setè Cel), *Vindràs amb mi després del diluvi*, *La dona efervescent* (Premi L'Illa dels Llibres), *El dia de l'esquerda* i *L'edat dels vius*, que va rebre el premi Crexells 2023.

Lliçons d'abisme és la seva darrera proposta, la més experimental i juganera.

Obra:

"Les notes al peu són textos complementaris, normalment només serveixen per acabar de reblar alguna informació i, en textos literaris, són pràcticament inexistents: alguna nota del traductor, i para de comptar. En aquest cas, però, Mar Bosch ha volgut servir-se'n per donar cos a una segona veu: el notalpeuador, un opinador crític, perspicaç i pertinaç que alliçona la veu narradora principal. Lliçons d'abisme és un llibre de relats curts en els quals les caigudes, els fracassos i els desencisos són el denominador comú, però amb la veu jutjadora solcant permanentment el

text. La premissa inicial és clara: el lector mandrós que vulgui prescindir de les notes al text, estarà davant d'un llibre de contes ordinari, però, d'altra banda, qui s'atreveixi a anar seguint les notes al peu, gaudirà d'una experiència més completa. Aquesta, és clar, és una proposició un pèl tramposa: qui, raonablement, prescindiria de la meitat del text? Qui voldria perdre's una part substancial del que l'autora ens ofereix?

En efecte, les notes al peu tenen un problema evident: entorpeixen la lectura. Un recull de relats breus ja és una lectura fragmentada, en certa manera. Per molt que els textos puguin tenir vincles i entendre's de manera conjunta, els relats, per definició, són històries independents, que demanen renovar l'interès cada poques pàgines. Si a aquest text compartimentat per se, hi afegim altres elements distractors, la lectura esdevé una missió difícil per a la capacitat d'atenció del lector. He sentit a Carlota Gurt dir moltes vegades que els contes no s'han de llegir com una novel·la: cal prendre-se'ls en petites dosis, no voler abastar-ne més de dos o tres cada dia. D'aquesta manera, es processen millor i es dilueix aquesta sensació de sobreestimulació que es produeix en llegir-ne molts de cop. Segurament en el cas de Lliçons d'abisme, aquest consell és més útil que mai.

Els contes inicials del recull ofereixen un primer tast temàtic i formal del llibre. En general, no són històries amb una trama progressiva, sinó que tenen un aire més aviat introspectiu, i el notalpeuador va ficant

cullerada al text. A mesura que va avançant la lectura, se simplifica l'operació de llegir, probablement perquè el lector ja està més familiaritzat amb l'artefacte literari. "Una sirena varada", el conte més llarg del recull, és un punt d'inflexió, a partir del qual els relats són més consistents i tot plegat pren més sentit. Les notes al peu disminueixen una mica, i això fa fluir millor el text.

Els relats que ens ofereix Bosch són textos atemporals, marcats tots per aquest abisme vital al qual s'enfronten els personatges que hi apareixen. Històries d'amor i de mort, de gent que es queda i gent que marxa; històries d'artistes incompresos que no suporten els turistes francesos i de germans que no saben què són quan se'ls mor un germà; totes vinculades per aquest eix temàtic insondable i alhora redemptor, perquè l'abisme hi és, però no sempre s'hi cau.

De Mar Bosch sovint se n'ha dit que té un estil narratiu que evoca Pere Calders, per la polidesa de la prosa, la sornegueria constant, i la latència d'un univers fantàstic que, sovint, treu el cap. Ara, amb la publicació d'un recull de relats curts, aquesta comparació pren més força que mai. A Lliçons d'abisme, Bosch ha construït un entramat d'històries que s'entrellacen i connecten entre elles d'una manera sorprenentment harmoniosa, que caminen per la corda del funambulista sense arribar a caure mai."

Text extret de https://www.nuvol.com/llibres/exercicis-de-funambulisme-462578